

Co-funded by the
Erasmus+ Programme
of the European Union

СТРАТЕГІЧНІ НАПРЯМИ ЗОВНІШНЬОЇ ПОЛІТИКИ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ

МАТЕРІАЛИ
МІЖНАРОДНОЇ НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ

11 квітня 2019 року

Харків – 2019

Co-funded by the
Erasmus+ Programme
of the European Union

Міністерство освіти і науки України
Харківський національний університет імені В. Н. Каразіна
Факультет міжнародних економічних відносин та туристичного бізнесу
Кафедра міжнародних відносин, міжнародної інформації та безпеки
Модуль Жана Монне «Зовнішня політика Європейського Союзу»

СТРАТЕГІЧНІ НАПРЯМИ ЗОВНІШНЬОЇ ПОЛІТИКИ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ

**МАТЕРІАЛИ
МІЖНАРОДНОЇ НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ**

11 квітня 2019 року

Харків – 2019

Редакційна колегія:

Сідоров В. І., доктор педагогічних наук, професор
Новікова Л. В., кандидат юридичних наук, доцент
Червяцова А. О., кандидат юридичних наук, доцент
Доценко О. М., кандидат юридичних наук, доцент
Здоровко С. Ф., кандидат юридичних наук, доцент
Солових Є. М., кандидат політичних наук, доцент
Застава І. В., кандидат політичних наук, доцент
Меленцова О. В., кандидат економічних наук, доцент
Шамраєва В.М., доктор політичних наук, доцент

Секретаріат:

Андреєнко О. М., старший лаборант; **Юдіна Я. В.**, старший лаборант

Адреса редакційної колегії:

61022, м. Харків, майдан Свободи, б. 6, Харківський національний університет
імені В. Н. Каразіна, факультет міжнародних економічних відносин та туристичного бізнесу, кафедра
міжнародних відносин, міжнародної інформації та безпеки,
к. 264, тел. (057) 705-10-59, e-mail: inter_law@karazin.ua

*Затверджено до друку рішенням Вченої ради Харківського національного
університету імені В. Н. Каразіна (протокол №7 від 24 червня 2019 року)*

Стратегічні напрями зовнішньої політики Європейського Союзу: матеріали міжнародної
науково-практичної конференції (11 квітня 2019 року, м. Харків). — Харків : ХНУ імені
В. Н. Каразіна, 2019. — 304 с.

ISBN 978-966-285-604-0

Міжнародна науково-практична конференція «Стратегічні напрями зовнішньої політики
Європейського Союзу» проводиться в межах проекту Модуль Жана Монне «Зовнішня політика
Європейського Союзу» за фінансової підтримки Виконавчого Агентства з питань освіти,
аудіовізуальних засобів та культури ЄС.

До збірника матеріалів науково-практичної конференції увійшли тези доповідей науков-
ців, практичних діячів, викладачів та студентів. Конференцію присвячено зовнішній політиці
Європейського Союзу, її проблемам та перспективам. Конференція має стати платформою
обговорення стратегічних напрямів зовнішньої політики Європейського Союзу в умовах
реальних загроз, які ставлять під сумнів саму ідею Європейського проекту, що приніс народам
Європи безпрецедентний мир, процвітання та демократію. Основними питаннями, які
складають предмет обговорення, є: зовнішня політика Європейського Союзу: від національних
інтересів до спільних цінностей; зовнішня політика Європейського Союзу та глобальне
управління XXI століття; зовнішня політика Європейського Союзу, підтримання миру та сучасні
виклики безпеці (тероризм, екстремізм, міграційні проблеми, економічна нестабільність,
інформаційна безпека тощо); європейська політика сусідства, регіональне співробітництво,
дипломатія; зовнішня політика Європейського Союзу та Україна.

*У збірнику збережено стиль, орфографію, пунктуацію авторських текстів. Відповідальність
за зміст достовірність фактів, цитат, власних імен та інших відомостей доповідей несуть автори
цих доповідей.*

ЗМІСТ

Абушова Б. С.

<i>Римський статут міжнародного кримінального суду і правовий статус України</i>	<i>8</i>
--	----------

Алексєєва Т. І.

<i>Характерні тенденції зовнішньої політики України в контексті європейської інтеграції.....</i>	<i>11</i>
--	-----------

Беліменко В. І.

<i>Екологічні проблеми сталого розвитку та збереження навколишнього середовища в контексті екологічних політик і європейського союзу.....</i>	<i>13</i>
---	-----------

Бєлобокова С. О.

<i>Особливості формування інформаційної політики ЄС у прцесі інтеграції</i>	<i>17</i>
---	-----------

Болюх О. С.

<i>Екологічна освіта в контексті екологічної політики Європейського Союзу</i>	<i>20</i>
---	-----------

Бульбенюк С. С., Манелюк Ю. М.

<i>Неоінституціоналізм як парадигма глобального управління XXI століття та зовнішня політика ЄС</i>	<i>24</i>
---	-----------

Вишневська П. В.

<i>Інформаційна війна як чинник впливу на зовнішню політику європейських держав.....</i>	<i>27</i>
--	-----------

Габро І. В., Саїбов Р. А.

<i>Культурна дипломатія ЄС у Середземноморському регіоні.....</i>	<i>31</i>
---	-----------

Гапоненко В. А.

<i>Співпраця ЄС та України як чинник демократизації політичної системи</i>	<i>34</i>
--	-----------

Гасанова Н. Е., Гоголь М. Р.

<i>Політика Європейського Союзу щодо врегулювання конфліктів на прикладі відносин між Косово та Сербією.....</i>	<i>38</i>
--	-----------

Гафарова Л. М.

<i>Розвиток трудових ресурсів на міжнародних ринках в умовах INUSTRY 4.0.....</i>	<i>41</i>
---	-----------

Глуценко Я. І.

<i>Аналіз міграційних процесів країн ЄС та України</i>	<i>46</i>
--	-----------

Гнатів З. Я.

<i>Євроінтеграція в освіті: реалізація можливостей</i>	<i>49</i>
--	-----------

Григоренко Я. О.

<i>Роль зовнішньої політики у забезпеченні воєнної безпеки як складової національної безпеки</i>	<i>53</i>
--	-----------

Гринькова А. В.

<i>Роль ЄС у інформаційній війні України та Росії</i>	<i>57</i>
---	-----------

Громика Р. П.

<i>Сучасний стан та перспективи розвитку зовнішньоекономічної діяльності України в контексті регіональної економічної політики</i>	<i>60</i>
--	-----------

Дерід І. О.

<i>Трудова міграція українців в контексті міграційних настроїв Європи</i>	<i>63</i>
---	-----------

Доценко О. М., Зінченко О. І.

Щодо питань спільної протидії кібертероризму: Україна-ЄС..... 67

Дунаєва Т. Є.

Євроінтеграція України як запорука сучасних викликів безпеці: національний та міжнародно-правовий вимір..... 71

Дяченко В. І.

Взаємодія прокуратури України з європейськими іноземними правоохоронними органами щодо протидії легалізації доходів, одержаних злочинним шляхом під час здійснювання зовнішньоекономічної діяльності 73

Застава І. В., Лемішко Ю. М.

Особливості реалізації принципів інформаційної безпеки в державах ЄС..... 76

Зварич М. В.

Загальна зовнішня політика і політика безпеки Європейського Союзу: становлення і особливості 80

Здоровко С. Ф.

Європейський Союз та реформа правоохоронних органів України..... 83

Каплін О. Д., Харченко І. М.

Ювілейна доповідь римського клубу (2017/2018 рр.) як одне з джерел сенсів і цінностей зовнішньої політики ЄС 87

Кліпкова Г. О.

Виклики для зовнішньої політики ЄС крізь призму світ-системного підходу 90

Ковальчук С. Є.

Східне партнерство та Україна: стан, проблеми та перспективи 93

Котелевець К. С.

Зовнішня політика Європейського Союзу та сучасні виклики безпеці: міграційні проблеми 96

Кравченко Д. В.

Перспективи зовнішньоекономічних відносин між Китаєм та ЄС..... 100

Красюк В. В.

Сталий розвиток навколишнього середовища – один із стратегічних пріоритетів розвитку України як європейської держави..... 102

Либя В. О., Ревенко Д. С., Комар Б. І.

Польсько-Українські торговельно-економічні відносини як геоелектронічний вектор зовнішньоекономічної стратегії..... 106

Лиман С. І., Парфінченко А. Ю.

Нерівні клітини шахівниці: чому успіхи туризму в Хорватії можуть наблизити новий регіональний конфлікт 109

Лисенко Ю. В.

Публічна дипломатія як елемент формування позитивного іміджу сучасної держави 113

Лінива І. С., Асламович К. Г.

Роль ЄС в економічній безпеці України 117

Манаєнко І. М., Андросюк О. К.

Фактори глобального лідерства ЄС у світовій економіці 120

Меленцова О. В.

Зовнішньоекономічна політика ЄС в контексті глобальних ризиків 124

Моїсєєва Я. Ю.Розвиток міграційної політики держави Європейського Союзу
після кризи 2015 року..... 127**Момот Д. С.**Інтернет-моніторинг як засіб протидії тероризму: модерні методи
та перспективи 131**Мудра К. І.**Публічна дипломатія як стратегія просування зовнішньої політики
Європейського Союзу..... 134**Новікова Л. В., Солових Є. М.**

Національні інтереси як складова зовнішньої політики: України та ЄС 137

Однопозова А. Ю.Лобізм як суспільно-політичне явище у міжнародних відносинах:
досвід ЄС для України 140**Ольшєвська А. В.**

Особливості процесу інтеграції Норвегії до європейських інституцій 144

Підзолкіна К. Е.

Трудова міграція українців до Польщі: причини та наслідки 147

Повелиця В. В.

Брендинг як одна із складових зовнішньої політики ЄС 149

Попель С. А.Розпорядження конфіскованими активами:
досвід країн Європейського Союзу..... 152**Прилуцька Д. А.**

Угода про асоціацію з ЄС: політичні наслідки для України..... 156

Прус Л. Р.Розпорядження товарами, які перейшли у власність держави за порушення
митного законодавства: євроінтеграційні зобов'язання..... 160**Ращупкіна Д. Р.**

ЕРАЗМУС+ в контексті публічної дипломатії ЄС..... 164

Роціна Н. В., Черненко Н. О.

Економіка знань: в контексті реалій України та країн Європейського Союзу..... 167

Руденко А. Х.Європейська політика сусідства як інструмент забезпечення стабільності,
безпеки та процвітання третіх країн 171**Семенюк Д. С.**

Російська пропаганда як сучасний виклик безпеці Європейського Союзу..... 173

Ситник Ю. В.Правові засади регулювання міграційних процесів
у країнах Європейського Союзу..... 176**Сологуб Ю. С.**Кіберзлочинність як виклик зовнішньої політиці
та безпеці Європейського Союзу 179

Сороківська О. А., Луциків І. В., Котовська І. В.

Особливості формування політики безпеки Європейського Союзу..... 184

Столярчук Г. В., Комар Р. О.

Роль соціальної відповідальності бізнесу при формуванні відносин України з країн Євросоюзу 187

Терещенко Д. А.

Циркулярна міграція як чинник удосконалення міграційної політики країн Європейського Союзу..... 190

Тиртова Т. П.

Особливості політичного управління ЄС в сфері інформаційної безпеки 194

Толста М. О.

Європейська міграційна криза 2015 року: негативні та позитивні наслідки явища..... 198

Трофімов П. В.

Проблеми на шляху досягнення сталого розвитку довкілля в державах Європейського Союзу..... 201

Федотова Г. В.

Забезпечення виборчих прав внутрішньо переміщених осіб..... 205

Фіщина О. В., Шарая Д. Р.

Дипломатичні відносини між країнами-членами ЄС та Україною: реалії сучасності 208

Харченко А. І.

Проблеми безробіття через міграційний фактор..... 210

Хижняк Л. М.

Європейська і загальнонаціональні ідентичності в стратегії зовнішньої політики Європейського Союзу 213

Хижняк О. В.

Толерантність як ціннісний консенсус в стратегії зовнішньої політики Європейського Союзу..... 216

Хілько Я. О.

Роль Європейського Союзу в боротьбі з «цифровою нерівністю» на європейській арені 219

Хоружа А. В.

Привілеї та імунітети місії спеціальних представників ЄС за Віденською конвенцією про спеціальні місії 1969 року 223

Христич І. О.

Корупція у приватній сфері – один із викликів безпеки розвитку інтеграції України до Європейського Союзу..... 226

Худякова Б. А.

Розвиток ринку міжнародного туризму в Україні як крок до встановлення регіонального співробітництва з ЄС..... 230

Ціватий В. Г.

Стратегічні напрями, зовнішньополітичні інституції та дипломатичний інструментарій Європейського Союзу (2009-2019pp.): інтеграційно-безпековий і регіональний виміри..... 232

Чернишова Л. О., Чала О. В.*Внутрішні та зовнішні загрози розвитку Європейського Союзу* 236**Черномаз П. О.***Вплив зовнішньої політики ЄС на трансформацію зовнішньої торгівлі України* 239**Чернуха Т. С.***Інтеграція української системи вищої освіти в європейський освітній простір: компаративні засади* 243**Шаповалова О. В.***Причини та наслідки міграційної кризи ЄС на прикладі Німеччини* 247**Шуба М. В., Чекотило В. І.***Окремі аспекти розвитку міжнародної конкурентоспроможності економіки Польщі: досвід для України* 249**Юдічева О. П.***Продовольча безпека: виклики сьогодення* 252**Яндюк А. І.***Ізраїль та Євросоюз: особливості міжнародного співробітництва в умовах ескалації конфліктів* 255**Bondar-Podhurska O.***Annihilation of Challenges and Socio-Economic Development Perspectives as a Direction of the Foreign Policy European Union and Ukraine* 258**Chaikovska O.***European Commission Policy in the Context of Foreign Language Study* 261**Furtwengler L.***Arms Sales in the Framework of the Common Foreign and Security Policy of the European Union* 264**Kirchner S.***The European Union and the Law of the Sea* 268**Marekha I.***Smart Grid as a Tool for Prevention of Energy Crisis in the European Union* 272**Markova Y.***The EU Restrictive Measures: Implication Mechanism and its efficiency* 275**Pichugina M.***The EU Environmental Protection Policy and Ukraine* 278**Dr. Künnecke A.***Who needs whom? Future perspectives on EU-Turkey relations* 283**Ryeznikov V., Terebylo V.***The Evolution of the Mechanisms of the EU Regional Policy* 299

рішення відновити образ, щоб допомогти побудувати новий бренд Європи, вирішити кризу ідентичності ЄС й інші глобальні проблеми з абсолютно новим підходом до аудиторії, використовуючи силу сатири, гумору й інтриги для підвищення обізнаності про ЄС [3].

Отже, основна мета брендингу в країнах ЄС – це посилити поінформованість про зовнішньополітичні цілі Євросоюзу і позитивно вплинути на сприйняття Європейського Союзу як активного та ефективного актора глобального рівня. Делегації і офіси ЄС, Генеральні директорати з зовнішнім мандатом, Інструмент партнерства як актори публічної дипломатії доносять до зовнішньої аудиторії, що ЄС – це бренд достатку, який пропагує такі універсальні цінності, як демократія, мир, стабільність і процвітання. Для поліпшення розуміння і зв'язку громадян з Європейським Союзом в 2014 році була створена організація BrandEUCentre, мета діяльності якої – сформувати нове бачення і запустити ребрендинг ЄС.

Підсумовуючи, можна зазначити, що необхідно напрацьовувати механізми публічної дипломатії, зокрема, і процесу брендингу, розширювати інформаційну присутність Європейського Союзу у світовій громадській думці, що призведе до кращого взаєморозуміння, зростання взаємодовіри, а також культурного та наукового обміну.

Список використаних джерел:

1. Хауер-Тюкаркина О. Бренд «Европейский Союз». *Бренд-менеджмент*. 2015. № 1. С. 2–7.
2. Analysis of the Perception of the EU and EU's Policies Abroad. URL: <https://goo.gl/Arw3Zr> (Last Accessed: 29.03.2019).
3. Brand EU Centre. URL: <http://www.brandeu.eu> (Last Accessed: 29.03.2019).
4. Gouveiade Ph. F., Plumridge H. European Infopolitik: Developing EU Public Diplomacy Strategy. URL: <https://goo.gl/Jw4IRU> (Last Accessed: 29.03.2019).

РОЗПОРЯДЖЕННЯ КОНФІСКОВАНИМИ АКТИВАМИ: ДОСВІД КРАЇН ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ

Попель Сергій Анатолійович,
старший науковий співробітник відділу дослідження митних зобов'язань,
НДЦ МС НДІ ФП УДФСУ,
кандидат економічних наук,
popelsa89@gmail.com

Першою нормативно-правовою спробою врегулювання правовідносин у сфері розпорядження конфіскованими активами в Європейському Союзі було підписання Страсбурзької конвенції «Про відмивання, пошук, арешт та конфіскацію доходів, одержаних злочинним шляхом» від 8 листопада 1990 року.

Страсбурзька конвенція по суті розвинула положення Віденської конвенції ООН 1988 р., поширивши їх дію на доходи, одержані у результаті будь-яких кримінальних злочинів, а не тільки від незаконного обігу наркотиків, та стала першою багатосторонньою угодою, присвяченою виключно проблемі боротьби з

відмиванням злочинних доходів. Страсбурзька конвенція направлена на вжиття державами кримінально-правових заходів боротьби з відмиванням коштів на національному рівні та на розвиток міжнародного співробітництва у проведенні розслідувань та судових розглядів з метою конфіскації знаряддя злочинів та доходів від них [1].

Проте з часом відбулися значні зміни у методах відмивання доходів та заходах боротьби з цим видом злочинної діяльності, що й спонукало необхідність доопрацювання та удосконалення Страсбурзької конвенції Ради Європи 1990 року. Саме з цією метою 16 травня 2005 року у Варшаві на міністерській конференції було прийнято Конвенцію Ради Європи «Про відмивання, пошук, арешт та конфіскацію доходів, одержаних злочинним шляхом, та про фінансування тероризму».

Відповідно до сучасної концепції комплексного підходу до протидії відмиванню доходів та фінансуванню тероризму перед розробниками нової конвенції було поставлено завдання доповнити передбачені Страсбурзькою конвенцією кримінально-правові заходи боротьби з відмиванням коштів превентивними аспектами, включаючи відповідне регулювання діяльності фінансових посередників та підрозділів фінансової розвідки, а також включити у сферу їх діяльності фінансування тероризму [1].

Основним недоліком зазначених конвенцій є те, що більшість держав-членів Ради Європи не ратифікували їх, а керуються положеннями виключного національного законодавства у даному питанні. З метою врегулювання питань, пов'язаних із розпорядженням конфіскованим майном та вдосконаленням міжнародної взаємодії, у 2006 році було прийнято нормативно-правовий акт ЄС, який мав на меті вирішення питання щодо розпорядження конфіскованим майном, а саме Рамкове рішення Ради «Щодо застосування принципу взаємного визнання до постанов про конфіскацію» № 2006/783 / JHA [2].

Варто зазначити, що оскільки у всіх країнах ЄС конфіскацію майна застосовують як адміністративні санкції щодо різних порушень митного законодавства, дане питання є особливо актуальним і для сфери митних правовідносин.

Основним нормативно-правовим актом, що регулює загальні питання поводження з майном, яке вилучається за порушення митного законодавства, є Митний кодекс Європейського Союзу (Розділ V Глава 4 статті 197-200), що затверджений Регламентом Європейського Парламенту та Ради від 09.10.2013 р. № 952/2013 та опублікований в Офіційному віснику Європейського Союзу від 10.10.2013 р. № 269 [3].

Згідно з Митним кодексом Європейського Союзу митні органи вживають усіх заходів, необхідних для розпорядження товарами, включаючи конфіскацію та продаж або знищення, у наступних випадках [3]:

(а) якщо одне із зобов'язань, зазначених митним законодавством щодо ввезення товарів, що не є товарами Європейського Союзу, на митну територію Європейського Союзу, не було виконано або товари було виведені з-під митного нагляду;

(б) якщо випуск товарів неможливий з однієї з наступних причин:

- (i) не було можливим з причин, що відносяться до декларанта, провести або продовжити огляд товарів протягом часу, передбаченого митними органами;
- (ii) документи, які мали бути надані до поміщення товарів під необхідну митну процедуру або їх випуску у необхідну митну процедуру, не надавалися;
- (iii) платежі або гарантія, які мали бути здійснені або надані відносно ввізного або вивізного мита, у залежності від ситуації, не були здійснені або надані протягом передбаченого часу;
- (iv) товари є предметом обмежень або заборон;
- (c) якщо товари не було переміщено протягом обґрунтованого періоду часу після їх випуску;
- (d) коли після випуску товарів встановлено, що вони не відповідають умовам такого випуску;
- (e) коли товари є залишеними на користь держави.

Крім того, в документі зазначено, які товари можуть поміщатися під митну процедуру тимчасового зберігання, а також регламентується, хто покриває витрати на заходи щодо розпорядження вилученим майном. Всі інші аспекти розпорядження майном, що вилучається державою, в тому числі за порушення митного законодавства, регулюються національним законодавством країн.

В усіх країнах-членах ЄС здійснюється конфіскація майна в ході кримінальних проваджень. Лише у семи державах-членах (Болгарія, Греція, Ірландія, Італія, Румунія, Словаччина, Словенія, Велика Британія) може здійснюватися конфіскація активів за межами кримінального процесу. Слід зазначити, що режими цивільної конфіскації, що діють у цих країнах, значно варіюються. Такі країни, як Болгарія, Італія, Ірландія та Велика Британія, мають ширший діапазон систем некримінальної конфіскації, що охоплюють різні тяжкі злочини.

Правові положення щодо управління вилученими активами спрямовані на захист майна та оптимізацію його вартості. Це принцип, якому слідують держави-члени – Австрія, Кіпр, Естонія. В деяких країнах також вважають значні витрати на зберігання підставою для продажу активів на етапі, що передуює остаточному розпорядженню про конфіскацію. Проте це завжди робиться за рішенням суду (Угорщина, Словенія) або принаймні після судового розгляду рішення адміністративного органу на прохання власника (Швеція). У деяких державах-членах є особливості: наприклад, положення, яке дозволяє продавати транспортні засоби, власники яких не можуть бути ідентифіковані (Румунія).

В країнах ЄС існують різні законодавчі підходи до розпорядження конфіскованими активами. У деяких державах розпорядження регулюється процесуальним і кримінальним законодавством та актами виконавчих органів (Австрія, Чехія, Данія, Фінляндія, Німеччина, Литва, Люксембург, Мальта). Існують країни, в яких розпорядження майном регулюється кримінально-процесуальними актами (Бельгія, Болгарія, Кіпр, Франція, Греція, Угорщина, Ірландія, Нідерланди, Польща, Португалія, Румунія, Словаччина, Словенія, Іспанія, Швеція). Є також окрема група держав-членів ЄС, яка регулює розпорядження конфіскованим майном спеціальними законодавчими актами (Болгарія, Італія, Ірландія, Велика Британія).

У більшості держав-членів ЄС розпорядження конфіскованими активами здійснюється установами, відповідальними за розпорядження державними активами. У більшості випадків ті ж організації, які мають справу із застосуванням санкцій, також несуть відповідальність за виконання рішень про конфіскацію. Це пов'язане із тим, що ні законодавча база ЄС, ні рекомендації цільової групи з фінансових дій (Financial Action Task Force Recommendations (FATF)) (2012) не вимагають від держав-членів дотримуватися певної інституційної структури для розпорядження конфіскованими злочинними активами. У Рекомендації 4 FATF зазначається, що країни повинні самостійно вживати заходів, які дозволять своїм компетентним органам розпоряджатися конфіскованими активами. У пояснювальній записці зазначається, що «країни повинні створити механізми, які дозволять своїм компетентним органам ефективно управляти та, у разі необхідності, розпоряджатися майном, яке було вилучено або конфісовано» [4].

Механізми розпорядження, які використовуються країнами, – це продаж, передача майна в оренду та знищення. У окремих випадках конфісоване майно може спрямовуватися до державних органів для забезпечення їх діяльності або для використання у соціальних цілях. Нарешті майно, яке є небезпечним, забороненим або під особливим режимом, знищується. Що стосується призначення надходжень від реалізованих конфісованих активів, то вони зазвичай використовуються для наповнення державного бюджету.

Розпорядженню конфісованим майном перешкоджають різні фактори. Одним з найбільш гострих є, мабуть, відсутність правових положень, які б встановлювали терміни реалізації вилученого майна. Єдиним виключенням є Греція (розпорядження здійснюється протягом 3 місяців з моменту вилучення), Угорщина, Італія (максимальна рекомендована тривалість реалізації вилучених активів – 90 днів), Литва (судовий виконавець повинен передати активи компетентній Податковій інспекції протягом 10 робочих днів з дати набрання чинності судового рішення), Нідерланди (виконання повинно бути завершено у строк, рівний строку позовної давності), Румунія (реалізація повинна бути здійснена протягом 180 днів від розпорядження про реалізацію). Проте навіть у цих країнах є проблеми, пов'язані з надмірною тривалістю такого терміну.

Інша поширена проблема стосується остаточних наказів про конфіскацію, які є нечіткими, неповними або містять недостатню або застарілу інформацію про майно, яке має бути реалізовано (Бельгія, Франція та Нідерланди). Досить часто труднощі виникають під час паралельних закордонних судових проваджень щодо активів, що виникли через вимоги третіх осіб (наприклад, про банкрутство), також заважають процесу розпорядження вилученим майном (Бельгія, Угорщина, Італія та Велика Британія).

Список використаних джерел:

1. Конвенції Ради Європи. URL: http://www.sdfm.gov.ua/articles.php?cat_id=178&lang=uk (дата звернення 25.03.2019).
2. Council framework decision 2006/783/JHA of 6 October 2006 on the application of the principle of mutual recognition to confiscation orders. *Official Journal of the European Union*. 2006. L

328/59 URL: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/HTML/?uri=CELEX:32006F0783&from=BG> (Last Accessed: 22.03.2019).

3. Митний кодекс Союзу: Регламент Європейського Парламенту і Ради (ЄС) від 09.10.2013 р. № 952/2013. Дата оновлення: 30.09.2016. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/ru/984_009-13 (дата звернення 21.03.2019).

4. International Standards on Combating Money Laundering and the Financing of Terrorism and Proliferation. URL: http://www.fatf-gafi.org/media/fatf/documents/recommendations/pdfs/FATF_Recommendations.pdf (Last Accessed: 22.03.2019).

5. Disposal of confiscated assets in the EU member states: laws and practice. *Center for the Study of Democracy* URL: https://csd.bg/fileadmin/user_upload/publications_library/files/22025.pdf (Last Accessed: 21.03.2019).

УГОДА ПРО АСОЦІАЦІЮ З ЄС: ПОЛІТИЧНІ НАСЛІДКИ ДЛЯ УКРАЇНИ

Прилуцька Дар'я Андріївна,
студентка 2-го курсу факультету міжнародних
економічних відносин та туристичного бізнесу,
Харківський національний університет імені В. Н. Каразіна,
dariapril9@gmail.com

27 червня 2014 року було підписано Угоду про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським Співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони. Цей документ став важливим етапом у розвитку відносин України та Європейського Союзу, а також вагомим кроком, який підтвердив євроінтеграційні устремління України. Зазначимо, що після здобуття незалежності Україна тривалий час коливалась між євразійським та євроатлантичним вектором розвитку. Врешті-решт, вибір був зроблений на користь євроінтеграції, а умовах російської агресії цей шлях видається єдиним можливим.

Відносини між Україною та ЄС упродовж останніх двох десятиліть будувались на базі наступних документів:

- Угода про партнерство та співробітництво між Україною та Європейськими Співтовариствами та їх державами-членами 1994 р.;
- Стратегія інтеграції України до ЄС від 11 червня 1998 року;
- Спільна стратегія Європейського Союзу щодо України, схвалена Європейською Радою 11 грудня 1999 року;

Хронологія співпраці України з ЄС виглядає наступним чином:

1998: вступає в силу Угода про партнерство та співробітництво між ЄС та Україною.

2005: прийнятий План дій Україна – ЄС.

2007: розпочаті переговори про укладення довгострокової Угоди про асоціацію між Україною та ЄС.

2008: розпочато візовий діалог з метою встановлення в довгостроковій перспективі безвізового режиму.